

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת תרומה

נאטא

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

על פרשת השבוע

מתוך דעווא דרעוין פרשת תרומה תשפ"א

בית אחד עשו לי שאדור בתוכו שנאמר
'ועשו לי מקדש'. ע"כ דברי המדרש.

הנה בפרשת משפטים (כד י) ויראו
את אלקי ישראל וגו'. פירש"י
נסתכלו והציצו ונתחייבו מיתה אלא
שלא רצה הקב"ה לערוב שמחת
התורה והמתין לגרב ואביהו עד יום
חנוכת המשכן.

ובבבלי יקר בפרשת שמיני (י א) הקשה
על זה דהא גם יום חנוכת
המשכן היה יום של שמחה וכמו
שדרשו חז"ל ביום חתונתו זה מתן
תורה וביום שמחת לבו זה חנוכת
בית המקדש, וא"כ היה לו להמתין
ליום אחר, ועיי"ש מה שתירץ לפי
דרכו.

ובספר 'זיאמר יעקב' של דודי הגאון
הצדיק רבי יעקב תאומים זצ"ל
אבד"ק אלטשמאט תירץ דנראה דיש

וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל
בני ישראל ויקחו לי תרומה
וגו' (שמות כה א ב). במדרש איתא על
זה דברים מופלגים וז"ל, יש לך מקח
שמי שמכרו נמכר עמו, אמר הקב"ה
לישראל מכרתי לכם תורתי כביכול
נמכרתי עמה שנאמר 'ויקחו לי תרומה'.

משל למלך שהיה לו בת יחידה, בא
אחד מן המלכים ונטלה, ביקש
לילך לו לארצו וליטול לאשתו, אמר
לו, בתי שנתתי לך יחידית היא, לפרוש
ממנה איני יכול לומר לך אל תמלה
איני יכול לפי שהיא אשתך אלא זו
טובה עשה לי שכל מקום שאתה
הולך קיטון אחד עשה לי שאדור
אצלכם שאיני יכול להניח את בתי.
כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל,
נתתי לכם את התורה לפרוש הימנה
איני יכול לומר לכם אל תמלה איני
יכול אלא בכל מקום שאתם הולכים

כ"ק אאזמו"ר זי"ע הקשה דבפרשתן כתיב ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, והלשון שונה מהנוסח שאומרים בחופה וקידושין 'הרי את מקודשת לי', שמקודם אומרים את הקידושין ואח"כ את ה'לי', וכאן בפסוק כתיב קודם ה'לי' ואח"כ מקדש.

ועל פי הדברים שאמרנו נראה לי ליישב מה שהוקשה לו, דהנה כשהיו בני ישראל במעמד הר סיני וקיבלו את התורה פסקה זוהמתן ולא היו צריכים כלל למשכן יען כי הם היו במדרגה גבוהה יותר, אך מאחר שחטאו בעגל ונפלו ממדרגתן וכביכול נתפרדו מקוב"ה, לכן הוצרכו למשכן שעל ידה יהיה לקב"ה השראת השכינה, כי לולא חטאם בעגל היה השי"ת משרה שכינתו על כל אחד ואחד.

ולבן נאמר בהקמת המשכן ועשו לי מקדש, ה'לי' קודמת למשכן, והענין, כי לי מרמות על עצמיות האדם, שחושב שכל מה שיש לו הכול הוא ממנו, וזה נגרם מחמת חטא העגל שכביכול כפרו בקב"ה וזה גרם שיחשבו שכל הכסף והזהב שיש להם הכול הוא ממני ומה'לי', ולכן כתיב קודם לי ואח"כ מקדש, שבני ישראל

חילוק בין שמחת מתן תורה לבין שמחת חנוכת המשכן. דבמתן תורה היה זה שמחה לכל העולם כולו, שכל הבריאה היה תלוי ועומד אם ישראל מקבלים את התורה, ואם לאו שלא היו מקבלים היה הכל נחרב, וכמו שפירש"י על הפסוק 'יום השישי' (בראשית א, לא) עיי"ש. ולכן בשעת מתן תורה היה שמחה לכל הבריאה, וגם אצל הקב"ה היה שמחה שתכלית בריאת העולם הוא שיקימו התורה, ובשעת מתן תורה נתקיים תכלית זו.

אבל בחנוכת המשכן לא היתה שמחה כל כך, שבאמת לולי חטא העגל לא היה צריך למשכן להשראת השכינה, אלא שאחר חטא העגל לא היה יכול להיות השראת השכינה אלא ע"י שצמצם הקב"ה שכינתו בתוך המשכן, והמשכן חצץ מכל טומאת העולם, וא"כ נמצא שלא היה שמחת חנוכת המשכן שמחה בשלימות. וכן שפיר דוקא בשמחת מתן תורה שהיה שמחה בשלימות לכל הבריאה, וגם שמחה אצל הקב"ה, לכן לא רצה לערוב את השמחה, אבל בשמחת חנוכת המשכן שלא היה שמחה בשלימות לא נמנע הקב"ה לערוב שמחתה.

לשמי, 'תרומה' - הפרשה יפרישו לי מממונם נדבה. וצריך להבין מה בא רש"י ללמדנו כמה שאמר 'לי לשמי', דזה פשיטא שהתרומה תהיה לשם ד'. ונראה לומר, שהוקשה לו לרש"י מה היה ציווי ד' שיפרישו לי מממונם נדבה הרי הכל של הש"ת כמ"ש (הג' ב, ה) 'לי הכסף לי הזהב', ואינו נקרא שהאדם נותן משלו.

אך ע"י שהאדם מאמין שכל מה שנודר ונודב שייך לה', ואינו נותן משלו כלום, עי"ז נחשב כאילו היה באמת שייך לו, ומקבל שכר עבור זה. וזהו שפירש"י דע"י שיאמרו לי לשמי שהכל להקב"ה, ובאופן זה יפרישו תרומה, אזי יחשוב ד' כאילו באמת הפרישו לי ממנום לצדקה.

וזהו פירוש הכתוב (תהלים סב, יג) ולך ה' חסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו. דלכאורה קשה דאם ה' משלם 'כמעשהו' איזה חסד הוא זה, והרי כך מגיע לו על פי דין. אלא כמו שאמרנו, דבאמת הכל מה שנמצא בעולם הוא שלו ית', ולפי"ז יוצא דעל הצדקה שאנו עושים אין מגיע לנו תשלום שכר, דהרי הכל של הש"ת, אך אם האדם מאמין שהכל מידו ית', ואינו אומר כוחי ועוצם ידי עשה לי

היו אז במצב של לי וכל המשכן בא לתקן את הפגם של ה'לי'. וזהו שנאמר 'ועשו לי בגלל ה'לי' יעשו מקדש.

וזה נוכל לומר הטעם שבעת החופה וקידושין אומרים ההיפך 'הרי את מקודשת לי', כי כשהחתן בונה את ביתו, הרי הוא בונה מקום חדש להשראת השכינה וכדאיתא בגמרא (קידושין) זכו שכינה שרויה ביניהם, וזהו עולם התיקון שעל ידי כך מתקן את חטא העגל ובמילה אצלו ענין ה'לי', ועולה למדריגה שהיו בני ישראל לפני חטא העגל, ולכן מקדים לומר בשופי מקודשת ואח"כ לי.

ועל פי זה נבוא לידי הבנה בדברי המדרש למה אמר הקב"ה בית אחד עשו לי, ולכאורה למה הוצרך לבית קמץ והלא הקב"ה יכול להשראות שכינתו בכל מקום בלתי צימצום, אלא שמשום שבחטא העגל נהיה עירוב טוב ורע, וקדושתן של ישראל לא היתה כמקודם, לכן היה צריך לבית אחד ששם ישרה שכינתו.

וסימוכין לדברינו ראיתי בספר 'דגל מחנה יהודה' לזקינו הרה"ק רבי יחיאל מיכל מטורקא - סטרעטין זי"ע, וז"ל, 'ויקחו לי תרומה' - לי

את החיל הזה (דברים תיז), אז מתנהג עמו השי"ת מדה כנגד מדה ונותן לו שכר על זה, וזהו ביאור הכתוב 'ולך ה' חסד', הנותן צדקה ומאמין שהקב"ה קונה שמים וארץ, וכל מה שנודר ונודב שייך לד', והוא אינו נותן משלו כלום, אז 'כי אתה תשלם לאיש כמעשהו' כאילו היה הכל משלו.

פרשת משפטים תשפ"ב

שבת מברכים חודש אדר א'

עריכת השלחן ליל שבת קודש

תורה קמא

שנטבעו באדם, שהם חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד ויסוד, צריכים לכלול כל אחד בחבירו, כי כל מדה אינה בשלימות להתנהג בה תמיד, רק לצרף לה מדה אחרת.

והנה זה הוא ע"י מדת מלכות, כידוע שמדה זאת אין לה מגרמה כלום, והיא כללות המדות, כי ע"י שמקבל על עצמו עול מלכותו בשלימות, על ידי זה אינו יכול להתנהג במדה אחת תמיד, רק לפי מה שצריך לעבוד את בוראו מלכנו ית"ש, כן מתנהג במדותיו. ואף שהוא במדת חסד כפי טבעו, אם מבין בדעתו שצריך לעבוד את בוראו מלכינו יתברך במדה שהיפוך טבעו, שובר מדתו ומתנהג בהפכה.

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם (שמות כא א). זקני הרה"ק מראפשיץ זי"ע אמר לבאר פסוק זה, דהנה כל אדם צריך לראות שיהיה בו מדות שבורות, כשמתנהג במדותיו הטבעיים שנטבעו כן בטבעו, לא יתנהג במדה אחת תמיד. למשל כשהוא איש חסד, לפעמים צריך להתנהג בהיפוך החסד, על דרך שאמרו חז"ל (מדרש תנחומא מצורע א) כל שנעשה רחמן על אכזרי, לסוף נעשה אכזר על הרחמנים, ולכן צריך לשבור מדתו. וכן במדת הגבורה, לפעמים טוב לעשות דין ברשעים ולכעוס על עוברי רצונו ית"ש. וברוב הפעמים צריך לשבור מדה זאת, שממנה בא כעס והקפדה, וכן בכל מדה ומדה צריך לשבור מדת טבעו, וכן על דרך הזה כל הששה מדות

את ה' אלוקיכם', ומסיים בלשון יחיד
'וברך את לחמך ואת מימך'.

והנה הרה"ק מאפמא זי"ע תירץ
הקושיא הנ"ל וביאר ענין זה
כעין דבריו של הרה"ק מראפשיץ,
וול"ק: דהנה כל צדיק וצדיק עובד
את השי"ת לפי שכלו והשגתו, כל
אחד לפי מה שליבו בוער בקרבנו, יש
צדיק שעובד השי"ת בדביקות גדול,
ע"י מדת אהבה, ונעשה בזה כסא
ומרכבה לחסד העליון, כמו אברהם
אבינו. ויש ע"י מדת גבורה ופחד כמו
יצחק אבינו. וכן יש שעובד השי"ת
ע"י מדת אמת כמו יעקב אבינו. ויש
בחינות שונות זו מזו וכל השינויים
האלו אינם אלא מצד העובדים
המעוררים השפע עליונה ממדה זו,
כל אחד לפי בחינת מדתו, אך במקום
שורש העליון אשר שם נאספו ונתייחדו
כל העובדות מתחתונים, והכל הולך
אל מקום אחד, ומכולם נעשה עמרה
בראש מלך הכבוד מכל הצדיקים,
שכוונתם אחד לפתוח מקור השפע,
שממעשיהם הטובים נתרבה התענוג
לבורא ית"ש, ואז השי"ת משפיע מטובו
וחסדו לכל באי העולם. וכולם מקבלים
שפע הק' ממקור העליון. ואם כן
השפעות השפע מהמקור והשורש הוא

וזהו ג"כ בחינת דעת, שהוא בחינת
ו', הו' המחבר בין שתי דברים,
שהוא ענין החיבור, כמ"ש (בראשית ד
א) והאדם ידע את הוה אשתו. ולכן
הדעת הוא כללות הו' מדות, כי ע"י
שמבין בדעתו שצריך לעבוד כעבד
למלך, ומקבל מלכותו ית"ש, על ידי
זה מתנהג בו' מדותיו בשבירת המדות,
שיהיה כל אחת כלולה מחברתה.

והנה כשכל ו' המדות כלולות כל
אחת מחברתה, מכל הו' מדות,
אז נעשה ו' פעמים ו' גימטריא אלה,
והוא מה שנאמר 'ואלה', ו' רומז
לבחינת דעת שהוא כללות המדות,
ועל ידי זה יהיה המשפטים לפניהם,
להנהיגם כרצונם, כי ע"י שהאדם שובר
טבעו, שהטבע גימטריא אלוקים, ע"י
שבירת טבעו, שובר כל הדינים
הנאחזים בשם אלוקים, ונעשה הכל
ממוזג ונכלל בחסדים, כמו שהוא אינו
מתנהג תמיד במדה אחת, רק ממוזג
אחד בכולם. עכתו"ד.

בהמשך הפרשה נאמר (שמות כג כה)
ועבדתם את ה' אלוקיכם
וברך את לחמך ואת מימך והסרתי
מחלה מקרבך. ודקדקו המפרשים
שפתח הכתוב בלשון רבים 'ועבדתם

על פירוש זו העיד הרה"ק רבי יחזקאל משינאווא זצ"ל (עיין דברי יחזקאל החדש עמוד שכו) שראה את חומשו של הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זצ"ל בעל ה'עטרת צבי', ומצא שהגיה ורשם בשולי הדף בזה הלשון: 'אבל אנחנו לא קיבלנו כך מרבותינו הק', אלא גם האכילה צריכה להיות ברכים ובדיבור חברים, כי יש להתחבר בלגימה המקרבת!'

והן ראיתי בספר מפי ספרים וסופרים (מהגה"צ רבי אליעזר דוד פרידמן זצ"ל) שכתב שהדברי יחזקאל דיוק בלשונו, כדי ליישב את דקדוק הפסוק, דמכיון שהלגימה מקרבת את הלכות על כן בעת האכילה נעשו כולם כאיש אחד חברים, ושפיר כתיב בעבודת האכילה 'וברך את לחמך' בלשון יחיד.

ובאשר אנו מדברים מענין זה י"ל שדברים אלו קשורים למה שאמר הרה"ק דער אפטער רב ז"ל, שבענין זה יש כמה דרכים בעבודת השם, ואצל חסידים היו נוהגים להתאסף בסעודות השבת וכדו', כנודע לכל.

אחדות גמור. וההתעוררות ממטה למעלה להמשיך משם כל טוב הוא מבחינות שונות ע"י מעשה כל צדיק וצדיק לפי מעשיהם הטובים המשונים זה מזה, כל אחד לפי בחינתו.

וזה שאמר הכתוב ועברתם את ה' אלוקיכם, לשון רבים, מפני שהעובדות של הצדיקים המה למטה מרובים, כל אחד לפי בחינתו והשגתו בכח אלוקותו ית"ש, וזהו אלוקיכם, לפי השגת אלוקותו ית"ש שיש לכל אחד. אך לענין המשכת השפע מלמעלה, ממקור אחד בא, לכן אמר וברך את לחמך ואת מימך, בלשון יחיד, כשהצדיקים מעוררים מלמטה למעלה, אז עושין בריכה ממקור מזל העליון להשפיע לכנסת ישראל כל מיני חסדים טובים, עכתוב"ד.

בפירוש יונתן על תרגום יונתן בן עוזיאל כתב ביאור הפסוק הנ"ל ועברתם את ה' אלהיכם וברך את לחמך וגו', התחיל בלשון רבים וסיים בלשון יחיד, שעבודת ה' טוב יותר כשרבים מתקבצים להתפלל כי הן א-ל כביר לא ימאס. אבל בעניני אכילה טוב יותר כשאוכל כל אחד פתו לבדו.

הרי אנו רואים שרש"י בפירושו הראשון למד שאכילה ושתיה בשעת גילוי השכינה אינו דבר הראוי, ולכן היו ראויים לעונש, הרי שרש"י סובר שענין האכילה ושתיה אינו חלק מדרכי העבודה, משא"כ לפי התרגום אונקלוס נראה שהאכילה ושתיה יכול להיות ענין רוחני, וחלק מדרכי העבודה, ולכן הוא נכלל במה שכתוב ועברתם את ה' אלוסיכם, ולפי זה גם האכילה ושתיה ברבים הוא דבר מועיל.

יעזור השי"ת שנוכל לעבוד את בוראינו בכל הבחינות, ונזכה לברכה בלחם ובמים, ונזכה ולוהסרתי מחלה מקרבך, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

עוד יש לומר שהמנהגים בענין זה תלוי בשתי הפירושים ברש"י על הפסוק (שם כד יא) ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו ויחזו את האלוקים ויאכלו וישתו. רש"י בפירושו הראשון מבאר, ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו - מכלל שהיו ראויים להשתלח בהם יד. ויחזו את האלוקים - היו מסתכלין בו בלב גם, מתוך אכילה ושתיה. ורש"י מביא עוד פירוש בשם תרגום אונקלוס, שהכתוב בא לספר בשבחם, שלגדולי בני ישראל לא היה נזק, וראו את כבוד ה' והיו שמחים בקרבנותיהם שנתקבלו ברצון, כאילו אכלו ושתו, כלומר, שבעו מזיו השכינה כאילו אכלו ושתו.

תורה תנינא

שאנו אומרים בנוסח התפילה של נשמת, מלפנים ממצרים גאלתנו ה' אלוסינו ומבית עבדים פדיתנו וכו', ומחליים רעים ורבים ונאמנים דליתנו. דהנה אמרו חז"ל (ע"ז נה.) על המחלות שהם רעים בשליחותן ונאמנים בשבועתן, פירוש שלכל מחלה יש זמן ומועד מתי תבוא ומתי תסתלק, ומכל

ועברתם את ה' אלוסיכם וכרך את לחמך ואת מימך והסרת מחלה מקרבך (שמות כג כה).

בספר בית פינחס (הגה"צ רבי פינחס הורוויץ זצ"ל דומ"ץ קאסוב) מבאר פסוק זו על פי מה ששמע מהרה"ק רבי יהושע מבעלזא זי"ע לפרש מה

מקום אנו מתפללים ואומרים מלפנים ממצרים גאלתנו ה' אלוקינו ומבית עבדים פדיתנו, דכשם שהוציא הקב"ה את ישראל ממצרים לפני הזמן הקצוב של ארבע מאות שנה, כן מבקשים שנתרפא מחליים רעים ורבים, אע"פ שהם נאמנים בשבועתן ויש להם זמן מתי יסתלקו, כי יגוללו רחמיו עלינו לכמל כל המרעין בישון אף קודם זמנן דומיא דגאולת מצרים. ולפי זה מפרש רבי פינחס הורוויץ הג"ל הא דכתיב והסרתי מחלה מקרבך, היינו בשעה שהחולי נמצא עמוק בגוף האדם, כלומר שעדיין לא הגיע זמנה להסתלק, אעפ"כ יסירם השי"ת מעל כלל ישראל.

דברים אלו מתאימים למה שאנו עוברים בימים אלו, שכבר שנתיים ימים שמשתולל בקרבינו מחלה רח"ל, בצורה זו או בצורה אחרת אך כולא עלמא מודי שהדבר אינו פשוט בכלל, ואנו מעתירים ומבקשים להשי"ת שיסיר מחלה זו מקרבינו, שאמנם שיכול שעדיין לא הגיע זמנה להסתלק, אעפ"כ יסירם השי"ת מעלינו.

ראיתי בספר גן רוח שמדקדק על הפסוק ועבדתם את ה'

אלוקיכם וברך את לחמך ואת מימך והסרתי מחלה מקרבך, למה נקיט הכתוב מקודם המזונות ואח"כ בריאת הגוף, הלא חביב על אדם הבריאת הגוף יותר מהמזון, כמו שמתאמרא משמיה דעלמא בראשית ברא, שהדבר הראשון הוא הבריאות, והיה לו לומר והסרתי מחלה מקרבך ואח"כ וברך את לחמך וגו', ומיישב שם על פי מה שאמרו חז"ל (תענית ח:): שבימי רבי שמואל בר נחמני הוה כפנא ומותנא אמרי היכי נעביד ניעבי רחמי אתרתי לא אפשר אלא ליבעי רחמי אמותנא וכפנא ניסכול אמר להו ר' שמואל בר נחמני ניעבי רחמי אכפנא דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב דכתיב (תהלים קמח-טז) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון.

ועל פי זה כתב הגן רוח דהתורה הקדושה מרמז לנו זאת, לכך אמר מקודם וברך את לחמך ואת מימך ויהיה שובע ומזון לכל אחד ואחד, ועל ידי זה יהיה ממילא ויקוים ג"כ והסרתי מחלה מקרבך, והוא כמו שאמרו חז"ל דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב כנ"ל.

גם דברים אלו מאוד מתאימים למצב שאנו נמצאים בו כעת, שמצד

שכר רפואה, מדה כנגד מדה. והיינו דאמר קרא (שמות כא יט) רק שבתו יתן ורפא ירפא, רק הוא מיעוט, אם ממעט משבתו, יתן ורפא ירפא, מצטרך ליתנו לאגר אסיא.

וּכְתַב שֵׁם אִי נָמוּ יֵשׁ לֹמֵר, אִם מִשְׁתַּדֵּל לְתַקֵּן מָה שֶׁהִיָּה מִמַּעַט מִשְׁבִּיתֵת שֶׁבֶת, הָא גּוֹפֵא יְגִרוֹם לֹא רְפוּאָה, עַל דֶּרֶךְ יִכּוּלָה הִיא שְׁתַּרְחֵם. וְהִיָּינוּ רַק שֶׁבֶתוּ יִתֵּן, מָה שֶׁהִיָּה מִמַּעַט מִהִשְׁבֵּת יִתְקַן, וְאִז רֵפֵא יִרְפֵּא. וּמִבִּיא שֵׁם סִימָן לְדַבֵּר מִסְפָּה"ק הֵיכַל הַבְּרַכָּה (בשֵׁלַח עַל הַפְּסוּק אִנִּי ה' רֹפֵאֲךָ), ש'רֵפֵא' בְּמִלּוֹאוֹ רִי"ש פ"א אֶל"ף, הוּא בְּנִימְטְרִיא שֶׁבֶת, עֵי"ש.

הַשְּׁבֵת אֲנוּ מְבָרְכִים חוֹדֵשׁ אֲדָר א', דוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת אֲמָרוּ ש'אֲדָר' הוּא רֵאשִׁי תִּיבוֹת אִנִּי ה' רֹפֵאֲךָ (שְׁמוֹת טו כו). יַעֲזוֹר הַשִּׁי"ת שְׁכַל הַחֹלִים יִתְרַפְּאוּ וְכֹל הַבְּרִיאִים יִחֲזִיקוּ בְּבִרְיָאוֹתָם, וְשִׁנּוּכָה כּוֹלְנוּ לְפָרְנֶסָה בְּהַרְחֵבָה, כֹּל מִיָּנִי הַשְּׁפָעוֹת טוֹבוֹת וְרַחֲמִים וְחַסְדִּים, רְפוּאוֹת וַיִּשְׁעוֹת עֲדֵי נֹכַח לְבִיאוֹת גּוֹא"צ בְּב"א.

אחד משתוללת מחלה כמו שכבר הזכרנו, ומצד שני, יש בחינה של רעב שבתקופה האחרונה האמיר היוקר, ויש לומר כוונה בכתוב וברך את לחמך ואת מימך, שידוע שתיבת את בא לרבות, ובא לרבות הכלים שאנו משתמשים בהם לאכילה ושתייה, שגזרו שישלמו עליהם מיסים. ועל זה אמר הגמרא שבאופן כזה יתפללו על הפרנסה, על הגזירות של יוקר המחיה, וממילא יקיים בנו והסרתי מחלה מקרבך, כמו שאמרנו דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב.

זְכַנִּי בְּסִפְרוֹ עֲרוּגַת הַבֶּשֶׂם כְּתַב שֶׁשֶׁבֶת קוֹדֵשׁ הוּא סְגוּלָה לְרְפוּאָה, וְהוּא עַל פִּי מָה שֶׁאֲמָרוּ חו"ל (שְׁבֶת יב). הַנִּכְנָס לְבַקֵּר אֶת הַחֹלָה אֹמֵר שֶׁבֶת הִיא מְלֻזְעוּק וְרְפוּאָה קְרוּבָה לְבֵא וְרַבִּי מֵאִיר אֹמֵר יִכּוּלָה הִיא שְׁתַּרְחֵם. הִיָּינוּ שֶׁהִשְׁבֵּת כְּדָאֵי לְהַגֵּן, אֲלֵמָּא דְכֹל הַרְפוּאוֹת בְּשֶׁבֶת תְּלִיין. וּמוֹזָה מוֹבֵן דְּמִי שֶׁמִּמַּעַט בְּהוֹצָאוֹת שֶׁבֶת וַיּו"ט, יִצְטַרֵּךְ לִיתֵן אֶת מָה שֶׁמִּקְמִין מִהִשְׁבֵּת לְשֵׁלֶם

קידושא רבא בצפרא דשבתא

מה שאמרנו רמז שאין לה חיות
קדושה של י"ב חודש.

והנה המשך הפסוק הוא לכלב
תשליכון אתו, ורש"י מפרש
למדך הכתוב שאין הקב"ה מקפח שכר
כל בריה, שנאמר ולכל בני ישראל
לא יחרץ כלב לשונו, אמר הקב"ה
תנו לו שכרו.

ובדי לקשר חלק הפסוק הזה לענין
קדושת האכילה, אקדים מה
שראיתי מובא בשם הגה"ק רבי שמעון
סופר מקראקא וצ"ל, טעם נפלא על
מנהג ישראל בנגיבת אפיקומן, שמרמזו
בברייתא (פסחים קט). חוטפין מצה בלילי
פסחים, כי בליל שמורים כל הסדר
הוא זכר לניסים במצרים, מצה ומרור
וכו', והנה התורה אמרה ולכל בני
ישראל לא יחרץ כלב לשונו למאיש
ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה
וגו', ואיזה זכר נעשה לזה, וכי יקשרו
כלב ברגלי השלחן, אמנם אמרו חז"ל
(שם קיג). לא תדור במתא דלא נבח
בה כלבא משום דשכיחי גנבי, על כן
גונבים בלילה זו, להיות זכר דלא נבחי
כלבא בליל שמורים.

ואנשי קודש תהיון לי ובשר בשדה
טרפה לא תאכלו לכלב
תשליכון אתו (שמות כב ז). ומפרש
רש"י, ואנשי קודש תהיון לי - אם
אתם קדושים ופרושים משקוצי נבלות
ומטרפות, הרי אתם שלי, ואם לאו
אינכם שלי. לכלב תשליכון אתו -
למדך הכתוב שאין הקב"ה מקפח שכר
כל בריה, שנאמר ולכל בני ישראל
לא יחרץ כלב לשונו (שם יא ז), אמר
הקב"ה תנו לו שכרו.

ונראה לומר בדרך רמז לקשר השלשה
דברים הכתובים בפסוק זה.
דהנה מה שנאמר ואנשי קודש תהיון
לי, מדבר על ענין קדושת האכילה,
כמו שמפרש רש"י, גם המשך הפסוק
ובשר בשדה טרפה לא תאכלו, יש
לומר שמרמזו בענין קדושת האכילה
שיהיה באופן שמשפיע קדושה על
האדם גם לאחריו, שישאר השפעת
קדושתה עד י"ב חודש, ולזה רמז
הפסוק ובשר בשדה טרפה לא תאכלו,
שהרי אמרו חז"ל (חולין נו:). סימן לספק
טרפה י"ב חדש, אם כך חיה בידוע
שלא נטרפה. הוי אומר שמריפה זו
שאיין לה חיות של י"ב חודש, ולפי

אפיקומן לכל השנה עד שנה הבאה כסגולה לשמירה, ואז שורפין אותה ביחד עם שריפת החמץ, ואפשר לומר טעם בזה, שאנו משאירין מאפיקומן ל"ב חודש כדי שישאר מהשפעת קדושתה ל"ב חודש.

ולפי דברינו יבואר כמין חומר שלשת הדברים בפסוק זו, שכולם רמזו בענין קדושת האכילה, ושהשפעת קדושתה יישאר ל"ב חודש כדאמרן.

יעזור השי"ת שנזכה לאכילה בקדושה, ושיישאר קדושת השפעתה עדי נזכה לאכול מן הזבחים בביאת גוא"צ בכ"א.

היוצא לנו מדבריו דבפסוק לכלב תשליכון אתו, מרומז אכילת אפיקומן, וידוע הוא לכל את גודל קדושת האכילה במצות אפיקומן שהוא זכר לאכילת קרבן פסח, ומסופר על הרה"ק מצאנו זי"ע, שבשעת אכילת המצה של אפיקומן היה נומף מזקנו השומן של בשר קרבן פסח.

אנו נוהגין כליל פסח שאין אוכלין אחרי אכילת אפיקומן, כמו שאנו אומרים בנוסח ההגדה 'אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן', והטעם כדי שישאר טעם המצה של האפיקומן בפיו. גם נוהגין שמשאירין מהמצה של

דעוא דרעוין

זייד איש על רעהו להרגו. ועוד מדקדק למאי נפקא מינה, אי הרגו בערמה או לא.

ומבאר הפסוק על פי מה שאמרו חז"ל (ביצה טו:): הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, שנאמר (תהילים צג ד) אדיר במרום ה'. וביאר דברי הגמרא, שהאותיות 'אדר' אל"ף

וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות (שמות כא יד).

זקיני בספרו ערוגת הבשם מדקדק בכפל הלשון בפסוק, כיון דכתיב בערמה, למה צריך לכתוב כי זייד, שלא הוי ליה למימר אלא כי יחרוג איש את רעהו בערמה, או כי

ומעלה לפוש, ואין צריך לירא שלא יפול. משא"כ בכבש, צריך להיות רץ עד שיגיע לראשו של מזבח, ולא אפשר להסיה דעתו אפילו רגע מלהתעלות יותר ויותר, כי אם יסיה דעתו יפול לאחור.

ולפי דברים אלו כתב לבאר כוונת הפסוק, וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה מעם מזבחי תקחנו למות, דהנה אמרו חז"ל (קידושין ל:): יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו שנאמר (תהילים לו לב) צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו. והנה היותר גדול בתחבולותיו, הוא שמשתדל להכניס גדלות וגבהות בלבו של אדם, שלא יבין ויכיר מיעוט ערכו ושפלותו, ועל דרך דכתיב (שם צב ז) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת, והיינו וכי יזיד איש על רעהו להרגו בערמה, אותיות 'בער' 'מה', שיהיה בער לא ידע מה היא. וקאמר רחמנא, מעם מזבחי תקחנו למות, דהיינו שתקח לך מוסר השכל להמיתו, מעם מזבחי. דאזהיר רחמנא שלא תעלה במעלות אלא בכבש, דבכל עת ובכל רגע צריך להזהר שלא יפול לאחור. וצריך להזהר שלא יעמוד במקום אחד אפילו רגע, עד שמגיע לראשו של מזבח.

דל"ת רי"ש, הכוונה אל"ף לשון אאלפ"ך (איוב לג לג), דל"ת רי"ש לשון עניות ושפלות, היינו שנכסיו ילמדיהו להיות עני ורש. ובאופן אחר מבאר אל"ף דל"ת רי"ש, שילמוד שהוא דלית גם ברישא, שעדיין לא התחיל לעבוד השי"ת כלל וכלל.

וזהו שרמזו רו"ל במתק דבריהם, הרוצה שיתקיימו נכסיו, יטע בהם אדר. כל דבר שנוטע מצמיח גידולין, הכי נמי אם יטע אדר, יצמחו האותיות במילואיהם, ויהיו מתפרשים אל"ף דל"ת רי"ש כנ"ל, וע"י זה יתקיימו נכסיו. ועל זה מייחא קרא, שנאמר אדיר במרום ה', דהיינו בשמי מרומים, ששם הם קרובים יותר להשי"ת, שם הוא אדיר. וא"כ ממילא ע"י מצות שעושה, שהוא לשון צוותא, דהשי"ת צמצם רצונו בחפץ של מצות, ג"כ ראוי להיות אדיר, וממילא נשמע שראוי לבא ע"י זה לידי דלית וריש.

ובתב עוד, לבאר טעמא דקרא במה שנאמר (שמות כ כג), ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו. דהטעם שצוה השי"ת שלא לעשות מעלות למזבח, אלא להיות עולה בכבש. דהחילוק הוא, דבמעלות יוכל להיות עומד בכל מעלה

זה מביא אותו להכרה שהוא אינו ואפס, וכל זכות קיומו הוא מהבורא ית"ש שהחזיר לו את הנשמה.

וזה ידוע מה שאמרו בשם אחד מצדיקי קמאי, שכשהוא אמר 'מודה אני לפניך' לא היה יכול להמשיך הלאה, כי הוא חשב מי זה ה'אני' ומי הוא ה'לפניך', ומרוב שחשב על מיעוט ערכו לפני מלך מלכי המלכים, נתקף בפתך ואימה. ולכן נגד קליפת עמלק שהוא גימטריא של 'רם' יש את הביכורים המורה על שפלותו של האדם כדאמרן.

חודש אדר הוא זמן של תשובה, כמו שמוכר בשם הרה"ק השר שלום מבבלזא זי"ע על הפסוק (בראשית מג י) כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים. שיש לרמוז בזה מה דאיתא בספרים הק' כי אדר הוא סוף השנה לפי סדר החדשים, וצריך להתעורר אז לעשות תשובה על כל השנה, וזה שנרמז 'כי לולא', אותיות אלול, 'התמהמהנו' היינו שלא שבנו כהוגן באלול, 'כי עתה', עתה זו לשון תשובה, 'שבנו זה', זה גימטריא י"ב, היינו שיש עוד זמן של תשובה בחודש הי"ב, 'פעמיים', כי בשנה מעוברת חודש העיבור הוא שני פעמים אדר.

השבת הוזה הוא שבת מברכים חודש אדר א', והנה בהמשך הפרשה כתיב (שמות כג יט) ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה' אלוקיך וגו'. וזקני הרה"ק האמרי נועם זי"ע כתב לבאר הקשר בין מחיית עמלק ופרשת ביכורים, כי הנה בפרשת כי תבוא (דברים כו א) נאמר פרשת ביכורים סמוך לפרשה שלמעלה שנאמר מחיית עמלק, וכמו כן כאן בפרשת משפטים אשר הוא תמיד סמוך לחודש אדר, נאמר ג"כ מצות ביכורים, יען כי בחודש אדר מפלת עמלק. עיי"ש עוד.

ונראה לבאר הקשר בין ביכורים למחיית עמלק לפי דברי זקני בעל ערוגת הבשם, שידוע מה שכתוב בספרים הק' ש'עמלק' הוא גימטריא של 'רם', וקליפת עמלק מכנים גדלות ונבחות בלבו של אדם, שלא יבין ויכיר מיעוט ערכו ושפלותו.

גם ידוע מה שנאמר בספרים הק' על החשיבות של הראשית והתחלת היום שיהיה באופן הנעלה ביותר, וענין זו מרומזו בביכורים. כשהאדם קם בבוקר והדבר הראשון שהוא מוציא מהפה הוא 'מודה אני', זה בעצם מביא אותו להכיר בשפלותו העצמי, כשהוא אומר 'שהחזרת בי נשמת',

בתשרי נברא העולם אי בניסן נברא העולם, דאלו ואלו דברי אלוקים חיים, דבתשרי נברא העולם בפועל, ובניסן נברא העולם במחשבה. נמצא כי חודש אלול הוא סוף השנה בבחינת מעשה, ואדר הוא סוף השנה בבחינת מחשבה, לכן גם חודש אדר הוא עת מסוגלת לתשובה כמו חודש אלול.

ונראה לומר דענין זה מרומז בדברי חז"ל (תענית כט.). שאמרו 'משנכנס אדר מרבין בשמחה', 'בשמחה' הוא אותיות 'מחשבה', שחודש אדר מסוגל לתשובה בענין המחשבה כנ"ל.

יעזור השי"ת שנוכה לתשובה שלימה, מתוך שמחה עדי נוכה לגאולה שלימה בביאת גוא"צ בב"א.

ועצם הענין שניתן לישראל לעבר את החודש אדר פעמיים, ואין מתחשבים בחמץ בפסח ושאר איסורים, זה מוכיח לנו כי הקב"ה מסר את הזמן בידי ישראל, וממילא יכולים להוסיף עוד זמני תשובה.

ויש לומר שענין זו של תשובה מרומז בשוכבים שהוא תשובה בלשון רבים, וידוע שימי השוכבים תמיד נמשכים עד לחודש אדר, לרמז על השתי תשובות, התשובה של חודש אלול והתשובה של חודש אדר.

וראיתי מכ"ק אדמו"ר מטאהש זצ"ל שמביא מה שכתב השל"ה (מס' פסחים תורה אור) בשם האר"י הק' (עיין פרי עץ חיים שער ר"ה) לגבי פלוגתת רבי אליעזר ורבי יהושע (ר"ה יא.). אי

שמחת השבע ברכות של הכלה בת הרה"צ רבי אברהם יעקב שפירא שליט"א
עב"ג יום שני פרשת בשלח אור לט' שבט תשפ"ב

ולא הוי"ה כמו קודם לכן. והנה שם
יהי"ה ואדנ"י הם בנימט' צ"ה שזה
אותו הגימט' של יפ"ה.

וראיתי היום הוספה לזה, שמו"ל
טו"ב הוא גם כן בנימט'
צ"ה עם הכולל, ובחינת הכולל הוא
רמז להתכוללות החתן עם הכלה במה
שהם נעשים חד גופא על ידי הנישואין.

והנה בסוף הפרשה של שבוע זו
מסיימת בפסוק כי יד על כס
יה מלחמה לה' בעמלק מדור דור,
ורש"י מפרש ומהו כס ולא נאמר
כסא, ואף השם נחלק לחציו, נשבע
הקדוש ברוך הוא שאין שמו שלם
ואין כסאו שלם עד שימחה שמו של
עמלק כולו, וכשימחה שמו יהיה השם
שלם והכסא שלם.

ולפי מה שאמרנו אין הכוונה לשלמות
השם של הוי"ה אלא של יהי"ה,
שאו נבוא לכך שהזיווג יעלה יפ"ה
ושמו אחד.

וזה הבחינה של מלחמה לה' בעמלק
במה שחתן וכלה מקימין בית
נאמן בישראל ודורות ישרים, ויעזור
השי"ת שיזכו הם לדורות ישרים שזה

כי יד על כס יה מלחמה לה' בעמלק
מדור דור (שמות יז טו). ומפרש רש"י
(שם) ומהו כס ולא נאמר כסא, ואף השם
נחלק לחציו, נשבע הקדוש ברוך הוא
שאין שמו שלם ואין כסאו שלם עד
שימחה שמו של עמלק כולו, וכשימחה
שמו יהיה השם שלם והכסא שלם.

לשמחה ותענוג גדולה הוא לי
להשתתף בשמחת ידידי
הרב אברהם יעקב שליט"א, וברוך ה'
שנראה על החתן שהוא מיוחד והכרת
פניו ענתה בו, ויעזור השי"ת שיזכו
החתן והכלה לבנות בית נאמן בישראל
שיהיה בנין עדי עד וקשר של קיימא
ושהזיווג יעלה יפה.

והנה במה שמברכים 'שהזיווג יעלה
יפה' צריך הסבר מה הכוונה בזה.

ובשם הרה"ק בעל זרע קודש
מראפשיץ זי"ע ידוע לפרש
כך, שהרי ידוע דשם של הוי"ה ואדנ"י
הם בנימטריא צ"א, ולעתיד לבוא
יתקיים הפסוק והיה ה' למלך על כל
הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו
אחד (זכריה יד ט), וכתבו בספרים הק'
שאו יהא שמו של הקב"ה בשם יהי"ה

מחורבות ירושלים, שבשמחת נישואין גופא הרי מתקיים ענין של לעתיד לבוא בבנין ירושלים, ואם כן שפיר מברכין שעל ידי כך יזכו לבחינת יפ"ה שהוא השם שיהא לעתיד לבוא.

וזה הביאור במה שאמרו חז"ל איש ואשה שזכו שכינה שרויה ביניהם (סוטה יז.), שזה רמז לאות יו"ד אצל האישה ואות ה"א אצל האשה שאם זכו אזי הם זוכים לבחינת שם יהי"ה כמו לעתיד לבוא.

ועדיין צריכים החתן והכלה לדעת אשר לכל אחד מהם צריך שיהא בין האות יו"ד ובין האות ה"א, ולכן השם הוא יהי"ה היינו פעמיים יו"ד ופעמיים ה"א, ואז יזכו שהזיווג יעלה יפה.

ויה"ד שיזכו החתן והכלה לבית נאמן בישראל ובנין עדי עד, ושהזיווג יעלה יפה, ובאמת אין מקרא יוצא מידי פשוטו והכוונה בברכה זו הוא כפשוטה שיהיה בית יפה לה'. ושיראו כל המחוגנים הרבה נחת מזיווג זה, והרבה נחת מכל צאצאיהם.

ושנזכה בקרוב לביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד בגאולה השלמה בביאת גוא"צ בב"א.

הניצחון הגדול ביותר בעמלק על ידי ה'מדור דור', שאז תהיה כסאו שלם ושמו שלם.

ולפי הדברים שאמרנו אמרתי פעם פירוש על הפסוק כי בחר ה' בציון אוה למושב לו (תהלים קלב יג), ובספרים ביארו שהכוונה בזה הוא על השם איך שיהא לאחר שיהיה שמו שלם וכסאו שלם, וזה 'אוה' למושב לו, כי ו"ה הם חלק האותיות של שמו שחסר ל"ה והא' הוא של הכס מה שחסר לכסא.

ולפי הנ"ל שראינו שלעתיד לבוא יהא שמו יהי"ה, אם כן צריך לומר במקום אוה למושב לו 'איה למושב לו' שזה רמז ל'איה מקום כבודו, וכימים הנוראים יש ענין לכוון בתיבת 'איה' שאומרים בכתר לעשירות ורוח הקודש ובנים צדיקים, שזה ההשלמה לשלמות השם.

וביאר הרה"ק מראפשיץ זי"ע שלכן מברכים את החתן והכלה שיזכו לראות בביאת המשיח שאז יהא שמו כמנין יפ"ה.

ואפשר לומר יותר מכך על פי דברי הגמרא בברכות (:) כל המשמה חתן וכלה כאילו בנה אחת

שמחת השבע ברכות של החתן צבי ני"ו
 בן הרה"ג רבי משה גרשון קליין שליט"א עב"ג
 יום שני פרשת בשלה אור לט' שבט תשפ"ב

חכם ולא רק מן השפה ולחוץ, וכמו שמכירים את ביתו של ר' משה גרשון שליט"א שהוא בית של תורה, והרי זה בן תלמיד חכם לבת תלמיד חכם, ששני הצדדים שמו מעיינים על הדבר הראוי ולא עסקו בביות הים.

אלא שהחתן היה לומד עד עכשיו בישיבת טשעבין (גם אני למדתי בישיבה זו) ששמה הטוב הולך למרחוק כמקום תורה, והיה עוסק בתורה כראוי וכיאות, ולא היה עוסק בגשמיות כלל, ואיני מדבר על עניינים של רוחניות כמו לילך אצל רבי וצדיק, ואני בטוח שאת הדרך מישיבת טשעבין ברח' חנה עד לביהמ"ד רחמסטריווקא היה החתן מכיר כדבעי.

אבל בזמן שבא לשמחת הנישואין צריך החתן לדעת אשר מעתה והלאה מוטלת עליו העבודה להעלות את העניינים של הגשמיות אשר סובבים אותו לאחר החתונה בזמן שמקומים בית בישראל, ולהעלותם לקדושה.

ועוד צריך החתן לדעת אשר בקריעת ים סוף היו ב' בחינות, ביזת

הנה בפרשתן למדנו מנס קריעת ים סוף, וראיתי בשם הרה"ק מסאטמאר זי"ע על מאמר הגמרא קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף (פסחים קיח.), ולכאורה יפלא מה הקושי כל כך שידמה לקריעת הים, וביאר שהקושי בא למי שמחפש אחר ביזת הים.

והיתה דרכו לומר שיש ג' דברים שדרך האנשים לחפש אחריהם ושרוצים הם שלא למצוא, א' לחפש תולעים בירקות, ב' לחפש חמץ בחורים ובסדקים, ג' לחפש אחר בחור תלמיד חכם לבתו, וכשבא איזה הצעה נכבדת אוי תמיד יחפש אחרי סיבות שונות ומשונות שלא להסכים, בחושבו שאם יהיה החתן מונח יותר מדי בתורה אזי לא יוכל להקים בית ראוי ויאות. והיינו שבאמת אינו רוצה למצוא את מה שמחפש אחריו.

ולכן יש בחינה של 'קשה זיווגו של אדם' וכו', בזמן שהאדם מונח בדברים של קטנות כמו ביזת הים וכדומה.

וב"ה שעכשיו בשידוך זה היתה רצון האב באמת למצוא בחור תלמיד

החתן להמשיך לעסוק בתורה ובעבודת ה' יחד עם הקמת הבית, ושיזכו לחיים טובים ומאושרים ולכל ההשגות שנלווים לכך, ושהזיווג יעלה יפה.

ובכן אברך את המחותנים ובפרט את ידידי הרב הגאון ר' משה גרשון שליט"א שאני מכירו כבר הרבה שנים, ואת החתן הערשי אני מכיר כבר משנות ילדותו ממש, וב"ה שהוא ואחיו נתגדלו כאן בסביבה. ואני מברכו שימשיך לראות הרבה נחת מבן זה ומכל ילדיו הלאה, ושיזכה להרבה שמחות באין מחסור כל.

ואת המחותן איני מכיר באופן אישי, אבל שמעתי שהוא תלמידו של גיסי הגאון רבי אהרן פאלאק שליט"א, וזו כבר חשיבות בפ"ע, ושידוך זה הוא בודאי בבחינת ענבי הגפן בענבי הגפן. ושנוכח לכיאת גוא"צ בב"א.

הים ו'ראתה שפחה על הים' וכו', וכל אחד צריך לבחור בעצמו את מה להעדיף על השני, והעבודה על החתן הוא לזכות להשגות של ראתה שפחה וכו', שהרי זיווגו של אדם משולה לקריעת ים סוף.

ואני מברך את החתן שיזכה גם לביזת הים ולפרנסה בריווח ושיוכל לעסוק בתורה באין מחסור כל, אבל עדיין צריך שישים מחשבתו עכשיו בזמן שהוא מקים את ביתו בפרט לזכות להשגות של אלוקות כמו הבחינה של ראתה שפחה וכו', והם השגות גדולות בעבודת ה', וזה הביאור במה שאמרו 'קשה' זיווגו וכו' אבל יש בזה תועלת עצומה.

ויה"ר שיזכה החתן דגן להקים בית נאמן בישראל על אדני הקדושה והטהרה, ושתהיה בית שהיא נאמנת לתורה ולעבודת ה', ושיוכל

שמחת הברית לרך הנימול יעקב מתתיהו ני"ו
 בן הרה"ג רבי שמעון פראנד שליט"א
 נכד להרה"ג רבי יהודה באדאנסקי שליט"א
 נין כ"ק הגה"צ מגראסוורדיין שליט"א
 יום רביעי פרשת משפטים כ"ד שבט תשפ"ב

ובמו כן אבי הבן ר' שמעון שליט"א
 השלים עכשיו את חלק
 המחשבה שהיתה חסרה לו ממצות
 הברית שלו.

ובזה פירשו הפסוק 'ואתה את בריתי
 תשמור', ואם תשאל איך
 תתקיים המצות בשלמות אחר שאי
 אפשר שיקיים את חלק המחשבה
 בברית המילה בעצמה, על זה באה
 המשך הפסוקים אתה וזרעך אחרך,
 היינו שעל ידי מילת בניו יזכה להשלים
 גם חלק זה של המצוה.

ובחינה זו אנו מוצאים גם בפרשתן
 שהקדימו בני ישראל נעשה
 לנשמע (שמות כד ז), שנעשה הוא רמו
 לקיום המצוות בפועל, ונשמע הוא
 רמו למחשבה וההבנה במצוה, וגם
 הם הסכימו לקיים את המצוות בעשייה
 גם בלא כוונה והבנה כמו בברית
 מילה.

ויעזור השי"ת שיזכה הרב שמעון
 שליט"א לגדלו לתורה

הנה לשייך מצות ברית מילה לפרשתן
 נראה באופן זה. שהרי ידוע בשם
 הרה"ק השר שלום מבעלזא זי"ע על
 הפסוק ואתה את בריתי תשמור אתה
 וזרעך אחרך וגו' (בראשית י"ט), שמצינו
 שיש בכל קיום של מצוה ב' חלקים,
 החלק של קיום המצוה במעשה, וגם
 יש חלק המחשבה של כל מצוה.

ומה שאין מתקיים במצות ברית מילה,
 שהרי התינוק יעקב מתתיהו ני"ו
 שנימול עכשיו קיים רק את חלק
 המעשה של מצות הברית, אבל אני
 חושב שלא היתה לו מחשבה על
 המצוה, שזה היה רק לאבי הבן, ואם
 כן חסר לו חלק במצות המילה.

והתירוץ לכך הוא, שכל אדם בזמן
 שהוא מכניס את בנו
 בבריתו של אברהם אבינו הרי בזה
 שיש לו עכשיו מחשבה על קיום
 המצוה, בזה הוא משלים את חלק
 המחשבה שהיתה חסרה לו הוא
 בעצמו.

ולחופה ולמעשים טובים, ושירוהו ממנו הרבה נחת, וכיון שהוא זכה לבחינה של בת תחילה סימן יפה לבנים (כ"ב קמא.), אם כן בודאי שיגדל בן זה כראוי וכיאות.

להשתתף בשמחת הברית, ושכר פסיעות בודאי שיש לו על כך, ובאמת גם בזמן שהוא במרחקים הרי ראשו ולבו כאן לדאוג לילדיו בכל הנצרך, ויה"ר שיוכה לראות נחת מצאצאיו בפועל, ושיוכה שמשמחה זו תשפיע שיהיו עוד שמחות בעזהשי"ת, עדי נזכה בקרוב לביאת גוא"צ בב"א.

ובכן אברך את גיסי הרב יוד'ל שליט"א שבא במיוחד ממרחקים כדי

